

FIALKA

Pondělí, 07. září 2015

Bez provoněné květinové odpoledne přerušilo zvonění zvonku. Byl pátek. Netrvalo dlouho a kolem studentů opouštěli jako leteckém náletu. Chodbami dokleply podpatky dívek, které již mají plnou hlavu starostí, co si obléct na sobotní tanečnickou. Rád bych také vyběhl, ale domů to bylo trochu z ruky.

Lístek oběma směry stál polovinu mého stipendia a tak jsem zůstal v sobotu i neděle na ubytovně pro studenty, včetně jiné. Seděl jsem na jedné z deseti postelí, které byly v týdnu obsazeny studenty zemědělské školy. Ticho v budově z doby Marie Terezie mě donutilo vydat se na průzkum. Sešel jsem do příměstí a klapot psacího stroje mě vyrušil z chmurných myšlenek. Jednotlivé údery téměř splývaly a připomínaly děsné, bubnující na plechovou stěchu. Neomylně mě vedly chodbou k jedné ze tří. Dvě byly pootevřené.

S radostí jsem zjistil, že je to Fialka, hezké děvče, které jsem si před rokem takto pokřtil, když mě vyděsil je Ajax, za kterým se z lískových keřů vynořila dívka s kyčící fialek. Byla dcerkou editore obecné školy, která s našimi sousedila. Společně jsme pak od té doby zabíjeli víkendovou nudu toulkami po okolí. V týdnu jsem jí zval do našeho klubu na volejbal. V krátké době se stala talismanem našeho klubu, bez ní nás hra nebavila.

Potichu jsem sešel do třídy a stoupl za záda děvčete, soustředěného nad psacím strojem. Sklonil jsem se blíž, na krátko ostříhané hlavě a potichu zašeplal: „I love you“, a pro jistotu jsem o krok couvl. Stalo se, co jsem předpokládal. Vyletěla jak péro z kanape, a v okamžiku poznání se snažila na mě vrhnout. Stála se z toho malá honička po třídě, přemínila se v astořící slovy jako blázně, pitomě apod. Zadržaná, v oči ruměncem na tváři se ke mě pomalu blížila.

„Nemůžu zaklepat, víš, jak jsem se strašně lekla!“ „Fialko, já to vzdávám, nabízím mír,“ a přiblížil jsem se na dosah.

„Ale já ne,“ a bouchla mně přestílkou do zad.

„Ty snad trénuješ, na mistrovství světa, nikdy ses mi nepochlubila, že na psacím stroji takhle vylíčíš,“ a snažil jsem se odvést pozornost.

„Nikdy ses mně nezeptal a nezdráháš, musím to dopsat, na každém ekonomce je to povinný úkol,“ a u psacího stroje. Zvědavost mi nedala a nakoukl jsem jí přes rameno.

„Fialko, pokud je to milostný dopis, tak podle toho tempa jak píšeš, musíš být na něj přikázaná,“ a šeptal jsem jí.

„Přepisují povídku jednomu klukovi a náhodou se mi líbí.“

„Tak on se ti líbí?“ Vzdychal jsem ublíženě. „Náhodou, je to docela hezký kluk,“ trumfovala.

„Doufám, že na zítřejší návštěvu kina stále platí, když jsi mou naději, bez varování, tak zadupala. Sešel bych se z kina opít do domy, ale nemám v kapse ani vlnu.“ Rázně vstala a vystrkala mě ze třídy.

„Už bývá, a zítra v sedm večer!“ A práskla za mnou dveřmi. Bylo pravdou, že má kapsa zela prázdnou, sobotu i v neděle jsem často pracoval ve stájích, na dostihovém závodišti. Chtěl-li si někdo vzít volno, obrátil se s žádostí na mě. Byl jsem k tomu kvalifikován. Vlastnil jsem výškový list v tomto oboru.

Do kina jsme to měli s Fialkou asi hodinu volně chvil. Šli jsme proti proudu Vltavy, nasávali vůni z okolořadový Orion a přemýšleli se v líně, jak bychom se mohli sejít, kdybychom v továrně pracovali. U pokladny kina jsem zakoupil lístky a odstránil její nabízenou přikrývku.

„Dnes tě, Fialko, zvu. Celý den jsem pracoval, jsem bohatý. Promítají film Pes Baskervillský, takže se budeme bát a držet se spolu za ruce.“ Bleskla po mně modrými kukadly a já hned vytušil, že se jí mé zvonění nelíbí. Vděčně, že mám ve škole známost. Když jsem se v hrůzostránských momentech filmu snažil najít její ruku, nebyla k nalezení...

Cestou z kina jsem v kapse našel přikrývku. Chvilku jsme se o ten kus papírku hádali, já vyhrál, ona nerada souhlasila. Doprovodil jsem Fialku k domovu a domluvili jsme si na příští den výlet na Barandovský kopec.

„Ta mršaka malá!“ Ozval se můj hlas neútlou noclehárnou, když jsem se svlékal a opřel na příměstí na jeho sporu. Netrvalo mi dlouho a nápad byl na světě. Znovu jsem se oblékl, vložil přikrývku do dopisní obálky a napsal na ní vzkaz – „Nejkrásnější dívce na zeměkouli.“ Loupežník

Nadšeně jsem vyšel do noci, rozhodnut přilepit obálku na okno její ložnice, o které jsem již dávno věděl. Jeden nikdy neví, kdy to bude potřeba... Slezl jsem třímetrovou zeď na kolní dvorek a opřel se, po hrubých kamenech zdi, vylezl k oknu. Bylo otevřené. Měsíc nebyl v úplňku, ale přece jen dopřel trochu světla.

Fialka spokojeně oddechovala v posteli, na pravé straně úzkého pokojíku. Na druhé straně jsem rozeznal pod příměstím kryt psacího stroje a na něm podprsenku. To je ono, radoval jsem se představou, jak ráno bude na přikrývku kulit ty její modré oči.

Trochu jsem se natáhl a obálku, o tu jednu malou horu jsem opřel. V tichosti jsem slezl a za chvíli jsem byl zpět v noclehárně. Tetelil jsem se radostí jak jsem to geniálně provedl a šel jsem na zítřejší zítřejší schůzku.

Nedobře jsem se nepřemýšlel. Nepřemýšlel ani následující dny na odpolední volejbal. Měl jsem nepřemýšlel, že její absence má určitě na společného s mou noční návštěvou. Za rok našeho přátelství se nikdy takto nezachovala. Vždy mi nechala vzkaz.

Týden uplynul. V návalu zodpovědnosti před maturitní zkouškou, odmítlo několik studentů jet domů, pevně rozhodnutí navázat se celý víkend jenom studiu. "Navázali jsme se". V neděli před obědem, z otevřených oken domů vonělo připravované jídlo a já, s partou spolužáků, kráček k Port Sajdu, jak jsme si jedinou hospodu v okolí romanticky pojmenovali, a bylo nám blábo. Vše zavínil student s demionem vína. Pozoroval jsem chlapce, jak si vykřikuje se džbánkem pro točené pivo tátovi, když vtom jsem zahlédl Fialku na vzdáleném konci ulice. Dal jsem se do běhu. Když konečně marný pokus o útek vzdala, opřela se o oprýskanou zeď a plače se rozhlíží. Zadržání honičkou, jsme beze slov stáli proti sobě a pátrali si v očích. Znovu se rozhlédla, vzala mne za ruku a donutila k běhu do blízkého přezdu, zde mou ruku již nepustila.

"Proč?" Bylo jediné slovo, které mi dovolila říci.

"Mlč, mlč a poslouchej! Co tě to napadlo za pitomost, lézt ke mně v noci do pokoje?! Máma ráno tu tvou obálku našla a předala jí otcí. Následoval výslech a já mu vše o našem handrkování, s tou pitomou přítelkyní, řekla. Musel bys ho znát, strašně vyváděl a prohlásil, že zařídí, aby tě ze školy vyhodili. Já jsem si okamžitě byla jista, že to udělá. Znáš ho, a protože jsem se cítila spoluvinná, tak jsem se snažila všem zprávy o kterých vím, změnit jeho rozhodnutí.

Raději o tom nechtěl slyšet, byl to doposud můj nejhorší zážitek. Po několika hodinách mých prosebpláců souhlasil, ale jen pod podmínkou, že s tebou předem okamžitě veškeré styky. Já mu na to musel předřádit. Stáli jsme proti sobě, držela mne stále za ruku a já pocítil silný stisk.

"Fialko, je mi upřímně líto, co se z mého dobrého úmyslu stalo a čím jsi prošli, omlouvám se, ale myslím si, že by mne kvůli takové klukovině ze školy nevyhodili."

"Vyhodili by tě na hodinu. Ty totiž nevíš, že ředitel tvé školy je bratr mého tatínka. Šel to velice rychle, protože strýc by řádně hřál, než tatínek." Pocítil jsem znovu stisk ruky, Fialka se trochu natáhla dala mi stydlivou, lehounkou pusu na tvář, a než jsem se vzpamatoval, byla z přezdu venku. "Pepku, po maturitě na shledanou!" Zamávala mi ještě a byla pryč. Slyšet byl jen rychlý klapot podpatků. Vracel jsem zvolna podél vysoké zdi, prořáté poledním sluncem, přes níž se ke mně naklápěly mohutné hrozny bílého vína. Byl nádherný květnový den a já byl smutný. PEPA KOUBA